

Sygn. akt I PK 26/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa Z.G.

przeciwko Miejskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w Ł.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy ,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 grudnia 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Ł.

z dnia 26 sierpnia 2016 r., sygn. akt VIII Pa [...],

I odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację powoda Z.G. od wyroku Sądu Rejonowego [...] w Ł. z dnia 11 kwietnia 2016 r. w sprawie przeciwko Miejskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w Ł. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany pracodawca rozwiązał dyscyplinarnie umowę o pracę z powodem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Powód pracował na stanowiskach kierowniczym jako kierownik Zespołu Obiektów oraz jako II zastępca dyrektora MOSiR w Ł.. Powód ponosił odpowiedzialność za powierzone mienie i

środki pieniężne oraz za podejmowane decyzje służbowe i podpisywane dokumenty. W toku postępowania sądowego potwierdziły się okoliczności uzasadniające rozwiązanie stosunku pracy z powodem. Przechodząc do oceny, czy pracodawca mógł rozwiązać z powodem stosunek pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. bez zgody reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie i doktrynie stanowiskiem, choć art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych wprowadza szczególny rodzaj ochrony trwałości stosunku pracy działaczy związkowych, nie oznacza to ustawienia tych osób ponad prawem. Co więcej w toku postępowania nie zostało wykazane, aby powód był imiennie wskazany uchwałą działającego u pozwanego związku zawodowego jako osoba podlegająca szczególnej ochronie w trybie ustawy o związkach zawodowych. Nadto Związek Zawodowy Pracowników MOSiR w Ł. nie dopełnił względem pracodawcy obowiązków wynikających z art. 25¹ ust. 1 i 2 ustawy o związkach zawodowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz treści obowiązujących przepisów prawa. Bezwzględnie zarzuty pracodawcy stawiane powodowi, a dotyczące braku należytego nadzoru nad mieniem pracodawcy, samowolnego nim zadysponowania oraz złożenia nieuprawnionego wniosku o likwidację sprzętu stanowiącego mienie pracodawcy, były rzeczywiste i uzasadnione. Sąd odwoławczy instancji w pełni zgodził się z ustaleniami Sądu Rejonowego, że w toku postępowania nie zostało wykazane, ażeby powód był imiennie wskazany uchwałą działającego u pozwanego związku zawodowego jako osoba podlegająca szczególnej ochronie w trybie art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych. W aktach sprawy brak jest uchwały w tym przedmiocie, sam zaś wybór powoda na funkcję wiceprzewodniczącego w dniu 15 marca 2012 r. i poinformowanie o tym pracodawcy, zdaniem Sądu, nie jest wystarczające dla zapewnienia szczególnej ochrony przed rozwiązaniem stosunku pracy.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.,

a także na naruszeniu prawa materialnego: art. 100 § 1 i § 2 pkt 2 i 4 k.p. w związku z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 56 § 1 k.p., art. 8 k.p. w związku z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 30 ust. 2¹ ustawy o związkach zawodowych, art. 32 ust. 1 w zw. z art. 25¹ ust. 2 ustawy o związkach zawodowych, art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, art. 25¹ ust. 2 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 8 k.p.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bowiem w sprawie bowiem występują istotne zagadnienia prawne, a mianowicie:

- czy skonsultowanie z zakładową organizacją związkową sprawy pracowniczej zgodnie z art. 52 § 3 zd. 1 k.p. i art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, pomimo niedopełnienia przez organizację związkową obowiązku cokwartalnego poinformowania pracodawcy o łącznej liczbie członków tej organizacji, konwaliduje niedopełnienie obowiązku poinformowania i zobowiązuje pracodawcę do uwzględnienia braku zgody zakładowej organizacji na rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem podlegającym szczególnej ochronie, wynikającej z art. 32 ustawy o związkach zawodowych?

- czy szczególnej ochronie wynikającej z art. 32 ustawy o związkach zawodowych podlega każdy członek zarządu zakładowej organizacji związkowej, będącego jednocześnie pracownikiem? czy ochrona dotyczy wyłącznie takiego członka zarządu zakładowej organizacji związkowej, będącego pracownikiem, który został wskazany imiennie uchwałą udzielającą ochrony i przekazaną pracodawcy?

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał ponadto, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie w jakim zarzuca Sądowi drugiej Instancji naruszenie przepisów postępowania poprzez błędną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz brak wskazania faktów i dowodów, na podstawie których Sąd drugiej instancji przyjął, że powód dopuścił się rażącego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w sposób uzasadniający rozwiązanie z nim stosunku pracy bez wypowiedzenia, a także poprzez bezkrytyczne przyjęcie przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, bez merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały

sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a w konsekwencji nierozpoznanie zarzutów apelacyjnych. Zdaniem skarżącego skargę kasacyjną należy uznać za oczywiście uzasadnioną również w zakresie w jakim zarzuca naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne ani nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Zauważyć należy, że art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych wyraźnie stanowi, że ochroną szczególną objęty jest członek zarządu zakładowej organizacji związkowej imiennie wskazany uchwałą zarządu. Z uwagi na stanowcze brzmienie tego przepisu, nie wywołuje wątpliwości, że nie chodzi tu o każdego członka zarządu zakładowej organizacji związkowej, będącej jednocześnie pracownikiem. Powyższe stanowisko potwierdza przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2008 r. (II PK 53/08, LEX nr 513005), w którym przyjęto, że działaczem związkowym, którego dotyczy ochrona wynikająca z art. 32

ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych, może być jedynie osoba wskazana pracodawcy imiennie (z imienia i nazwiska) przez zarząd zakładowej organizacji związkowej, przy czym zawiadomienie składane pracodawcy w tej kwestii powinno być dokonane w formie pisemnej. Osobą wskazaną (imiennie) pracodawcy może być w pierwszej kolejności członek zarządu zakładowej organizacji związkowej, który jako osoba chroniona w rozumieniu art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych - poza wykazaniem członkostwa w zarządzie - nie potrzebuje odrębnego umocowania do reprezentowania tej organizacji wobec pracodawcy (zob. również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2016 r., III PK 59/15, OSNP 2017 nr 8, poz. 94).

Odnosnie do pozostałych sformułowanych przez skarżącego zagadnień należy zauważyć, że problem prawny przedstawiany w ramach wątpliwości interpretacyjnych wynikających z rozbieżnego orzecznictwa sądów bądź ujęty jako istotne zagadnienie prawne występuje w sprawie tylko wtedy, gdy ocena prawna Sądu Najwyższego będzie miała wpływ na rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 23/15, LEX nr 2021942; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14, LEX nr 1678067). W sytuacji, gdy Sądy Okręgowe przyjął, że skarżący nie podlega szczególnej ochronie przed rozwiązaniem stosunku pracy z uwagi na brak imiennego wskazania w uchwale zarządu zakładowej organizacji związkowej w myśl art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych, bez znaczenia pozostaje kwestia wpływu naruszenia art. 25¹ ust. 2 ustawy o związkach zawodowych na istnienie takiej ochrony. Polemizowanie z ustaleniami faktycznymi Sądu Okręgowego nie zasługuje na uznanie w świetle art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Chybiony jest również zarzut oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał,

względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). W rozpoznawanej sprawie żadna taka okoliczność nie miała miejsca.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Nie mogą one zatem przemawiać również za oczywistą zasadnością skargi. W związku z tym, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez sądy *meriti*, w postępowaniu tym nie może być w ogóle brany pod uwagę zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i to także w powiązaniu z innymi przepisami - np. art. 328 § 2 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, LEX nr 2116798). Polemika skarżącego z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, prowadząca do zakwestionowania ustalonego przez ten sąd stanu faktyczny sprawy oraz zarzucanie sądowi drugiej instancji przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów nie uzasadnia, w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r., II CSK 265/15, LEX nr 2148629).

Nadto jeżeli sąd odwoławczy po rozpoznaniu sprawy akceptuje w całości lub w określonym zakresie ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, może ograniczyć się do stwierdzenia, że przyjmuje je jako własne, w wyniku czego stają się one także ustaleniami sądu odwoławczego; takie jest minimalne wymaganie prawidłowego zastosowania art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2016 r., IV CSK 702/15, LEX nr 2109483). Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. może wypełniać podstawę kasacyjną tylko w wypadku pominięcia przez sąd drugiej instancji części zebranego w sprawie

materiału, w związku z czym strona powołująca się na naruszenie tego przepisu powinna wskazać materiał dowodowy, który został przez sąd drugiej instancji pominięty przy wydaniu wyroku, i wykazać, że popełnione uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1999 r., II CKN 100/98, OSNC 1999 nr 9, poz. 146 i z dnia 7 lipca 1999 r., I CKN 504/99, OSNC 2000 nr 1, poz. 17).

Za oczywistą zasadnością skargi nie przemawia również naruszenie art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Co jest sporne nie może być oczywiste (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, LEX nr 2159122; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13, LEX nr 1771724).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.